

[Inger Stilling Pedersen]

gå i detaljer – dem har der jo været talt meget om – jeg vil blot nævne et par ting.

For os er det også meget væsentligt, at man omkring fradømmelse af kørekort – i hvert fald hvis vi skal være med – må have noget ind om spirituskørsel. Det er ikke længe siden, at en person blev idømt en ganske lille straf for at have dræbt et menneske. Selv om han havde været fradømt førerretten flere gange, kørte han stadig væk rundt uden kørekort. Vi må tænke på den far, der mister sin lille søn på den måde og så oplever, at vi bare siger: Nå ja, han kan slippe med en bøde. Vi mener faktisk, at der skal finde en skærpelse sted på dette område.

Vi vil også gerne se på 10.000-kr.s-grænsen. Vi vil gerne have undersøgt i udvalget, hvor mange der eventuelt kunne komme i klemme, om der er særlige grupper, f.eks. handlende, småhandlende, der vil komme i klemme her og ikke vil kunne få deres retskrav igennem.

Vi mener, at der er nok at se på i udvalget, og vores stillingtagen vil afhænge af udvalgsbehandling.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal begynde med at takke de ordførere, som har givet tilslutning, enten helt eller delvis, til dette forslag, og så skal jeg komme med nogle kommentarer til nogle af de bemærkninger, som er faldet.

Jeg skal takke hr. Ole Espersen for omsorgen for sproget, omsorgen for det juridiske sprog. Som gammel sproglærer må jeg sige, at et af de problemer, man altid står over for i den forbindelse, er balancen mellem på den ene side hensynet til juristernes – og nu taler jeg til hr. Ole Espersen som jurist – respekt for og bundethed af en gammel sprogform, som har sine fordele og sine nødvendigheder, og på den anden side hensynet til at fremstille tingene på disse områder på en sådan måde, at de også virker forståelige og måske endda interessante og appetitvækkende for folk, der ikke har denne specielle baggrund.

Hvis man læser de enkelte bestemmelser her, vil man som jurist sikkert med glæde tygge sig igennem formuleringer som »I lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 567 af 1. september 1986, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 159 af 15. marts 1989, foretages følgende ændringer« osv. osv. Jeg citerer fra 2. spalte på første side, § 3 i forslaget.

Jeg synes, hr. Ole Espersen skulle tage et par af disse ting frem og læse dem igennem og dermed fornøje sig over det korrekte juridiske sprog, som er anvendt dér, hvor der er brug for at formulere de juridiske kendsgerninger, som skal tages op til overvejelse og ændring, og så glæde sig over, at der er sat en overskrift på, som understreger, at det, der er tale om her, er en forenkling og modernisering af en del af Justitsministeriets område.

Vi kommer igen senere. Jeg vil ikke love, at det får en tungere overskrift, men vi kunne måske overveje i den forbindelse at have en overskrift af denne type og så nedenunder i parentes den, som juristerne ville sætte på et sådant forslag.

Jeg vil gerne understrege, at der jo ikke – som både hr. Leif Hermann og hr. Ole Espersen var inde på – er tale om nogen overfladiskhed eller form for ualvorlighed omkring disse ting. For jeg mener også, at modernisering og forenkling og tilpasning af retssystemet til udviklingen er en alvorlig sag, som skal behandles som sådan.

Det er derfor, vi i Justitsministeriet som i andre ministerier i disse år gennemfører en gennemgribende gennemgang af hele området for at se, om der er dele og punkter, som skal tilpasses en udvikling, som heldigvis da stadig løber videre, og hvor man må overveje, om de bestemmelser, man har, skal ændres, skal tilpasses og også gerne forenkles i forhold til det, der har været tale om. Det er ikke en forenkling af hele lovgrundlaget, der er tale om, men en systemforenkling, som vi stræber mod, og en systemforenkling – det vil jeg gerne understrege én gang for alle – som samtidig søger at holde balancen, således at retssikkerheden ikke svækkes eller sættes over styr. Det er ingen spøg, det er en – synes jeg – meget vigtig og alvorlig ting, at det sker.

Jeg har også hørt hr. Leif Hermann tale om sammenblanding. Men det er jo kun, fordi vi har valgt rent praktisk at lægge en række ændringer i en række forskellige love ind i det samme lovforslag her. Vi kunne have valgt noget andet, nemlig at tage hver af de love, som skal ændres, frem, 12 forskellige love, og så stille ændringsforslag til dem; så havde der ikke været sammenblanding i den forstand, som hr. Leif Hermann taler om. For tager man de enkelte områder hver for sig, er der klar sammenhæng med det lovområde, som foreslås ændret, i hvert af de punkter, hvor vi træder ind.